

mærksom paa, at det er en Misforstaaelse af det ærede Medlem, naar han synes at antage, at Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn ikke hidtil har haft nogen kriminel Domsnagt, og som Følge deraf ikke hidtil har haft nogen Myndighed af den Art, som der her er Tale om. Det er en Misforstaaelse; thi Sø- og Handelsretten har jo allerede efter den bestaaende Lovgivning Domsmyndighed i en hel Del kriminelle Sager, nemlig i Sager angaaende Søfolks Forbrydelser, de Sager, som omhandles i Sødisciplinloven af 23de Februar 1866 §§ 12-21, og selv før den Tid havde den den samme kriminelle Domsmyndighed, som tilkom den gamle Søret her i Kjøbenhavn, hvilket er udtalt i Lov om Sø- og Handelsretten af 19de Februar 1861 § 17. Altsaa en saadan Virksomhed som den, der bestaar i at optage Forhør, lade Folk arrestere, rekvirere Politiets Bistand, benytte Arresthuset i Kjøbenhavn til Detention af Anholdte, eller den at dekretere Jængsel — saadan Myndighed vil ikke være noget Nyt for Sø- og Handelsretten, den har den allerede nu.

Der næst skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til et Ønske, som er fremkommet fra flere Sider med Hensyn til § 3, idet man har ment, det kunde være rigtigt at indbefatte under de Undersøgelser, som skulde foretages, ogsaa saadanne Tilfælde, hvor den endelige Paakjendelse ikke falbt under dansk Domsmyndighed, men under en fremmed, idet man har ment, at det var en hjælpende, bistaaende Virksomhed lige overfor en fremmed Regjering, som man ikke maatte undbrage sig. Det var en Slags negotiorum gestio for fremmede Domsmyndigheder, som man burde udvise, da man derved ofte kunde komme dem til Hjælp og forsyne dem med Oplysninger, de maatte ellers senere ikke vilde kunne faae. Jeg skal dertil bemærke, at jeg aldeles ikke tror, at det vil kunne gaa an at stille sig en saa vidtgaaende Opgave som den, at forsyne fremmede Myndigheder med de Oplysninger, de i den Henseende kunne finde fornyede. Jeg tror navnlig, at man maa være meget forsigtig med at gjøre det, fordi det paa ingen Maade er givet, at de ønske det. Det er idetmindste foresaldet een Gang i den Tid, jeg har været Justitsminister, at en fremmed Stat har taget os det meget ilde op, at man havde anstillet nogle foreløbige Forhør angaaende Sammenhængen med et Strandingstilfælde, og navnlig angaaende den Afsærb, som var udvist af Skipperen forinden. Imidlertid var det, der da skete, forsvaret allerede af den Grund, at der virkelig var forskellige danske Interesser engagerede i det foreliggende Tilfælde; men iøvrigt svarede man naturligvis ogsaa den vedkommende fremmede Regjering, at man søgte sig meget forbauset over, at den kunde tage det ilde op, og at man havde troet, at man viste den en Tjeneste derved. Jeg anfører dette Tilfælde, fordi jeg vil fremhæve, at

man ikke paa Forhaand kan gaa ud fra, at det vil blive betragtet som en Velgjerning, man viser den fremmede Stat, men at mange, idetmindste ikke faa, fremmede Stater ville betragte det som en utilbørlig Indblanding. Derfor tror jeg, at det vil være naturligt at holde sig til at foreundersøge, om jeg maa bruge det Udtryk, de Tilfælde, hvis egentlige Paakjendelse falder indenfor den danske Myndigheds Omraade, men ikke andre.

Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at naar man har udtalt sig i høi Grad dels billigende og dels misbilligende om § 25, tror jeg, at der idetmindste for nogle af de ærede Taleres Vedkommende ligger en Misforstaaelse til Grund for disse Ytringer. Thi man har stillet Sagen saaledes, som om § 25 overhovedet udelukkede smaa Skibe fra Lovens Anvendelse, men det gjør den ikke. Naar de Herrer lægge Mærke til Ordene i § 25, ville de se, at det gjør den ikke. Det Gnefte, som § 25 gjør, er, at den fritager Førere af disse meget smaa Fartøier for Anmeldelsespligten; men det er ikke Meningen, at naar det Offentlige ad anden Vej eller tilfældigvis maatte være kommet til Rundsab om, at der er Noget at undersøge i Anledning af et saadant lille Skibs Forlis eller Søfæde, det da skulde foregaa paa anden Maade end efter denne Lov. Da skal Undersøgelsen foregaa ved Hjælp af Søyndige o. s. v., som Lovforslaget her omhandler, og de Straffebestemmelser, som Lovforslaget indeholder, ville ogsaa kunde anvendes imod Førere af saadanne smaa Skibe. Saaledes som Undringsforslaget oprindeligt var redigeret i Landstinget til 2den Behandling, lød det ganske i Almindelighed paa, at disse mindre Skibe skulde være undtagne fra Loven. Men det var netop Noget, som man blev opmærksom paa ved senere Overveielse i Udvalget, at det ikke gik an, at det vilde føre til et ganske unaturligt Resultat at statuere det, og derfor er det med Fik, at man har indskrænket det til, at det var Anmeldelsespligten, den Byrde at anmelde, som man ikke vilde lægge paa disse smaa Skibsførere, og Anmeldelsespligten er ogsaa det Gnefte, saavidt jeg skjønner, som disse mindre Skibsføreres Interesse kræver, at de blive fritagne for; men deres Interesse kan paa ingen Maade kræve, at Undersøgelsen imod dem, naar der er noget galt paafærde, skulde foregaa paa anden Maade end ved Hjælp af de søyndige Bisiddere, som denne Lov omhandler. Heller ikke er der nogen fornøftig Grund til at fritage dem for det Ansvar for, hvad de maatte have gjort galt, som man paa lægger alle andre.

Jeg skal dernæst tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til den Myndighed, der omtales i § 16, Myndigheden til at fratage Skipperen hans Ret til at føre Skib eller Styrmanden hans Ret til at være Styrmand o. s. v.